

mulering, men da forslaget med de af flertallet ønskede ændringer ikke kunne ventes gennemført i folketinget i den indværende samling, og flertallet anså en udskydelse af forslaget vedtagelse til næste samling for uheldig, afstod flertallet fra at stille ændringsforslag og nøjedes med i betænkningen at pege på de mangler, som lovforslaget efter flertallets mening led af, idet man ved at fremhæve de pågældende mangler mente at have åbnet mulighed for, at disse kunne blive gjort til genstand for fornyet behandling i den permanente straffelovskommission.

Ved lovforslagets forelæggelse for landstinget gjorde *justitsministeren* rede for de ændringer, der var sket under behandlingen i folketinget, og gav derefter en *sammenfattende fremstilling og vurdering* af loven, som den nu ville blive, i sammenligning med den gældende straffelov.

„Man kan spørge om to ting“, udtalte ministeren,

- „1) Giver dette forslag noget nyt i forhold til de gældende regler — er det værd at gennemføre — og
- 2) Er det ikke betænkeligt at gennemføre det, vil det ikke kunne misbruges — af en besættelsesmagt eller iøvrigt?

Det første spørgsmål mener jeg må besvares bekræftende. Forslaget betyder stadig en tydeliggørelse og *vejledning for borgerne* ved den i § 99, stk. 2, givne definition af besættelse og ved eksemplerne i § 98, stk. 2, og § 102 på bistand til fjenden. Der er særlig ved eksemplerne i § 102 og ved bestemmelsen i § 104 om erhvervsmæssigt samarbejde med fjendtlig krigs- eller besættelsesmagt taget hensyn til besættelsestidens erfaringer, og *straffelovstillæggenes bestemmelser* er i fornødent omfang *optaget i straffeloven*. Ved fortolkningen af disse bestemmelser vil den praksis, som nu er fastslået ved de nævnte bestemmelser anvendelse, være vejledende. Det samme gælder § 105 [en sammenarbejdning af straffelovstillæggets §§ 13 og 14] Forslaget har desuden stadig sin betydning ved den under hensyn til de indvundne erfaringer nødvendige *adgang til strengere strafudmåling*, det indeholder, særlig når det tages i betragtning, at dødsstraf under visse omstændigheder . . . vil kunne anvendes. Strengere strafmaksimum end efter gældende bestemmelser er efter selve forslaget særlig hjemlet med hensyn til det i § 99 omhandlede forhold, at nogen virker